

Johanna Klement • Marekije Vogler

KIKINE KATASTROFY

OBRAZENÉ

K&L

POZOR,
PUPÁK!

Můj život

s naj
kamožkou

a
otravnými
rodiči

TATTOO

NIKDY!

??

OTRAS!

NIKDY!

POZOR,
PUPÁK!

??

POZ
PU

!!

FÚÚJ!

ECH

ECH

??

OTRAS!

OTRAS!
NIKDY!

**POZOR,
PUPÁK!**

OBSADENÉ

18+

FÚÚJ!

ECH

OBSADENÉ

Johanna Klement

KIKINĚ KATASTROFY

Môj život s naj kamoškou
a otravnými rodičmi

© privat

Johanna Klement je lekárka a spisovateľka. Píše o všetkom od mozgu po guláš. Keď nepíše, zvláda katastrofy v každodennom živote.

© Mareikje Vogler

Mareikje Vogler je ilustrátorka. Jej otec vždy varil ten najlepší guláš na svete. Bez masného mäsa. A predsa dnes jedáva výlučne špaldové keksíky.

Johanna Klement

KIKINE KATASTROFY

Môj život s naj kamoškou
a otravnými rodičmi

1

Ilustrovala Mareikje Vogler

Preložila Diana Ghaniová

štonožka

Johanna Klement

Kathas Katastrophen: Mein Leben zwischen Freunde-Bubble und Eltern-Trouble

Original title: Kathas Katastrophen 1: Mein Leben zwischen Freunde-Bubble und Eltern-Trouble by Johanna Klement, illustrated by Mareikje Vogler

© 2023 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Weinheim/Germany

www.dtv.de

Translation © 2026 by Diana Ghaniová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad z nemeckého originálu Kathas Katastrophen:

Mein Leben zwischen Freunde-Bubble und Eltern-Trouble

(dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Germany 2023) Diana Ghaniová.

Redakčná úprava Jana Holková

Jazyková korektúra Jana Rovenská

Technická redaktorka Helena Oleňová

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2026 ako svoju 2 639. publikáciu.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán LAYOUT, s. r. o., Bratislava

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0611-9

1

Guláš

Špaldový keks bol tvrdý ako kameň a smrdel zaťuchlinou. Netuším, ako dlho sa povaloval na Lisinom nočnom stolíku zastrčený celkom vzadu. Úprimne, bolo mi to fuk, lebo iba on stál medzi mnou a **smrťou od hladu**.

Totálne vyčerpaná som ležala na koberci v izbe mojej najlepšej kamošky Lisi.

Od rána som nič nejedla, lebo som si ako sprostá zabudla doma peňaženku – a v nej aj čip do jedálne a peniaze. Lisin návrh, aby som na obed zjedla polovicu jej odpornej mrkvovej polievky, som zamietla.

»» ZLÁ VOĽBA. ««

Nenásytne som si napchala keks do úst a pohrabala som sa v roztrhanom obale s nápisom Vtipné vtáčiky. Dosť debilný názov pre špaldové kekсы.

„Psst! Kika, **nešuchoc** tak!“

Lisi v panike pozrela na dvere.

U nej platili na všetko možné

superprísne pravidlá. Najmä na jedlo.

Takmer žiadne sladkosti a **rozhodne nie**

tesne pred večerou. A ešte aj totálne prísne

pravidlá pri stole a tak. Preto som sa až doteraz

večeriam u Lisi vyhýbala. Lenže dnes to neplatí.

U nás doma bude totiž večera až o dve hodiny

a moja túžba prežiť bola silnejšia ako panika

z pravidiel. Neskôr sa ukázalo, že aj to bola

zlá voľba...

Lisi sa už s mamou dohodla, že dnes môžem jesť u nich. Vždy mávajú teplé večere. U nás sa väčšinou jedáva len chlieb. A keď v chladničke nezostane nič, nastúpia „**supersendviče**“ zo **sendvičovača**. Tak veľkolepo ich vždy ohlasuje moja mama, akoby to bolo nejaké **neskutočne slávnostné jedlo**. Už dávno mi však došlo, že to len zabudla ísť na nákup. Na „**supersendviče**“ totiž stačia staré hrianky a zvyšky syra.

Medzitým začala popod dvere Lisinej izby prenikať taká lahodná vôňa jedla, že som sa od hladu vôbec nevedela sústrediť. S Lisi sme chceli pracovať na našom ekoprojekte.

Nasledujúce dva týždne sme mali mať s našou triednou učiteľkou Šnicelbergovou-Šrotmajstrovou (prezývanou Šnicľa) projektové vyučovanie na tému **Klíma a životné prostredie**. Kým som uvažovala, koľko plastového odpadu som vyprodukovala za posledných pár dní, Lisina mama zavola-

„Kristína! **Linda Simona!**
Večera!“

Lisi prevrátila oči. Dve mená jej pripadajú strašne hlúpe, no keď z každého vezmete prvé dve slabiky, vyjde vám Lisi a to je podľa nás oboch v pohode. Lisina mladšia sestra sa volá Lara Mária, ale Lisi ju volá **LAMA**, aby ju vytočila.

??

Z posledných síl som sa dovliekla k jedálenskému stolu a ohromne som sa tešila na čokoľvek, čo sa bude podávať. Najskôr sme však museli zaujať svoje miesta. Ja som musela sedieť na **mieste pre hostí**, teda za vrchstolom medzi jej rodičmi, príšerne ďaleko od Lisi. Keď sme sa usadili, všetci stíchli a zatvorili oči. Keďže viem, čo sa patrí, nahlas som povedala: „**DOBRÚ CHUŤ.**“ Lisin otec na mňa vrhol vyčítavý pohľad a vážnym tónom zahlásil:

ECH

„Skôr ako začneme jesť,
poďakujme sa Pánovi.“

Až vtedy som pochopila:

oni sa modlia! //

??

Pokúsila som sa k nim pridať, no nevedela som, ako si mám spojiť ruky a či si ich mám položiť na kolená alebo na stôl. Okrem toho som netušila, ako dlho im to bude trvať. A tak som potajomky otvorila jedno oko, aby som videla, či sa už konečne domodlili a či sa môžem pustiť do jedla. Trvalo to nekonečne dlho. Zrazu som pochopila: čakajú, kým niečo poviem aj **ja!** Neviem vymýšľať rýmy, ale chcela som, aby sa modlitba skončila, lebo som zomierala od hladu! Fakt, **UŽ MI BOLO ZLE!** A tak som rýchlo zvolala:

„Zmiľuj sa nado mnou,
drahý Pane,
inak sa mi od hladu
niečo stane.
Aleluja!“

Lisi sa zachichotala a jej rodičia na mňa trochu **divne pozreli**. Mne to však bolo fuk, lebo sa mi až **ZATMELO** pred očami. Keď sme sa konečne pustili do jedla, vopchala som si do úst plnú lyžicu guláša. V guláši však plávalo niečo masťné a ja masťné mäso

NEZNÁŠAM. Je rovnako nechutné ako kožka na horúcom kakau alebo keď mám pri večeri rovno pod nosom tanier so syrmi. Musela som to **odporné mäso** vypluť, ale nevedela som kam.

Vtom mi niečo zišlo na um: rýchlo som schmatla servítku a tvárila som sa, že si utieram ústa. Potom som vyplula požuté mäso do servítky a šikovne ju poskladala. Až vtedy som si všimla, že je to **LÁTKOVÝ OBRÚSOK**.

KATASTROFA!

My vždy používame papierové kuchynské utierky, ktoré sú oveľa praktickejšie. Babrala som sa v guláši a snažila sa nájsť čo najchudší kúsok mäsa, ale všetky boli totálne mastné! Kým som uvažovala, ako potajomky vyhodím ten prvý kúsok mäsa z obrúska do **koša**, Lisina mama sa ma spýtala: „Tak ako ti chutí, Kristína?“

„Nie som hladná,“ zamrmľala som. Myslím, že to bola tá **najväčšia lož**, akú som kedy vyslovila. „A už musím ísť domov.“

Z posledných síl som kráčala domov. Predo dvermi som ešte rýchlo zahrabala *látkový obrúsok*, ktorý som si nenápadne strčila pod pulóver, do nášho smetného koša.

Keď pôjdem nabudúce k Lisi, vezmem si so sebou nejaký proviant!

FÚÚJ!

